

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoP/29/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5115201504
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5115201504.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov senátu JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Adriany Gallovej, v právnej veci manželky J. J., rod. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M., ul. U. XX, t.č. prechodne Y. č. XXX, zastúpenej JUDr. Martinom Olosom, advokátom so sídlom X. X. X, XXX XX N. W., proti manželovi J. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom M., ul. J. č. XX/XX, zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Chlapík, s.r.o., so sídlom Sládkovičova 13, Žilina, IČO: 47 232 072, za účasti maloletého S. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina, v konaní o rozvod manželstva a úpravu pomerov manželov k ich maloletému dieťaťu na čas po rozvode, o odvolaní manžela proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 9P/18/2015-162 zo dňa 20. apríla 2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 9P/18/2015-162 zo dňa 20. apríla 2016 vo výrokoch II., III., IV. a V. p o t v r d z u j e .

Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

V nenapadnutom výroku I. ostáva rozsudok okresného súdu n e d o t k n u t ý .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd podľa § 23 Zákona o rodine manželstvo účastníkov konania uzavreté dňa 19.09.2009 v Žiline, zapísané v knihe manželstiev Matričného úradu Mesta Žilina, zväzok 47, ročník 2009, strana 172, poradové číslo 382, rozviedol (výrok I.). Zároveň upravil podľa § 24 Zákona o rodine práva a povinnosti manželov na čas po rozvode k maloletému dieťaťu tak, že maloletého S. zveril do osobnej starostlivosti manželky, t.j. matky s tým, že obidvaja rodičia budú maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok (výrok II.). Manželovi, t.j. otcovi, uložil povinnosť prispievať na výživu maloletého S. sumou 135,00 Eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred, k rukám matky maloletého dieťaťa, od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia (výrok III.). Podľa § 25 Zákona o rodine súd upravil styk manžela, t.j. otca, s maloletým S. tak, že otec je oprávnený stretávať sa s maloletým synom každú párnú sobotu a každú párnú nedeľu v kalendárnom mesiaci vždy od 9.00 hod. do 18.00 hod. Otec si maloleté dieťa prevezme v mieste bydliska matky a po skončení styku ho v mieste bydliska matky odovzdá. Matka je povinná maloleté dieťa na styk s otcom riadne a včas pripraviť (výrok IV.). O trovách konania rozhodol podľa § 144 O.s.p. tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania (výrok V.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že vzťahy medzi účastníkmi sú vážne narušené a trvalo rozvrátené tak, že manželstvo už nemôže plniť svoj spoločenský účel. Manželia neboli schopní konštruktívne riešiť spoločné problémy dohodou; počas trvania spoločnej domácnosti sa manžel oddával požívaniu návykových látok a patologickému hráčstvu, pričom aktuálne sa podrobuje ochrannému liečeniu. Postupne sa zadlžoval, dňa 19.02.2015 bol vzatý do väzby pre úmyselnú trestnú činnosť a z

výkonu trestu odňatia slobody bol prepustený dňa 18.02.2016. Účastníci konania teda nežijú v spoločnej domácnosti od februára 2015, matka má v súčasnosti priateľa, s ktorým žije v spoločnej domácnosti. Takýto stav bol dlhodobý, výsledkom čoho je skutočnosť, že manželstvo neplní svoje zákonné funkcie. Účastníci navzájom stratili k sebe citový vzťah, obnovenie manželského vzťahu je vylúčené, a preto súd manželstvo účastníkov rozviedol, keď ustálil, že rozvod manželov nie je ani v rozpore so záujmom maloletého dieťaťa, ktoré nebude vyrastať v trvale konfliktnom prostredí.

3. Vzhľadom na vykonané dokazovanie súd zveril maloleté dieťa do osobnej starostlivosti matky, ktorá sa o dieťa osobne stará, pričom týmto rozhodnutím bude zabezpečená stabilita a kontinuita výchovného prostredia. Na základe prešetrenia pomerov v rodine neboli zistené skutočnosti, ktoré by takémuto rozhodnutiu bránili, zverenie dieťaťa do osobnej starostlivosti matky navrhli účastníci konania a s takýmto návrhom súhlasil aj kolízny opatrovník maloletého dieťaťa. Okresný súd rozhodol o určení výživného pre maloleté dieťa, keď pri svojom rozhodovaní vychádzal z ust. § 62, § 65 ods. 1, § 75 ods. 1 a § 76 ods. 1 Zákona o rodine. Pri rozhodovaní o výške výživného vychádzal zo skutočnosti, že maloleté dieťa navštevuje materskú škôlku a náklady na jeho výživu sú primerané veku. Mesačné náklady na výživu dieťaťa matka vyčíslila do sumy 300,00 Eur, čo predstavuje 17,00 Eur poplatok za škôlku, 25,80 Eur poplatok za stravu v škôlke, bežná strava 100,00 Eur, oblečenie 20,00 Eur, hygienické a základné potreby 20,00 Eur, matka platí poisťku 30,00 Eur mesačne, stavebné sporenie 5,00 Eur mesačne, výdavky na voľnočasové aktivity 20,00 Eur mesačne. O dieťa sa osobne stará, žije v spoločnej domácnosti so svojím priateľom od júna 2015 v prenajatom rodinnom dome. Má príjem z pracovného pomeru, pracuje ako zdravotná sestra so zárobkom priemerne v čistom 550,00 Eur, iný príjem nemá. Jej priateľ má príjem z pracovného pomeru vo výške 1.200,00 až 1.300,00 Eur mesačne. Platia nájomné vo výške 300,00 Eur a platby za služby spojené s bývaním vo výške 150,00 Eur mesačne. Náklady na cestovné do zamestnania predstavujú sumu 70,00 až 80,00 Eur mesačne, inú vyživovaciu povinnosť nemá. Otec maloletého dieťaťa v súčasnosti býva v rodinnom dome u svojich rodičov, na bývanie ničím neprispieva, stravu mu zabezpečujú rodičia, rovnako ako všetky ostatné potreby, nemá k dispozícii žiadne finančné prostriedky. Za majetkovú trestnú činnosť bol doteraz dvakrát odsúdený, v súčasnosti má dlhy celkovo asi 40.000,00 Eur, spláca ich mesačne sumou 500,00 Eur a to tak, že za neho tieto dlhy splácajú rodičia. V súvislosti s odsúdením mu bolo uložené aj protitoxikomanické liečenie v ústavnej forme, ktoré absolvoval počas výkonu trestu, no následne sa zmenilo na ambulantné liečenie. Otec dvakrát do mesiaca navštevuje psychiatrickú ambulanciu, bojuje so závislosťou, t.č. abstinuje, lieky mu neboli predpísané. Naposledy pracoval v januári roku 2015 v spoločnosti INA Kysuce, kde mal uzatvorený pracovný pomer na dobu určitú, pracoval ako brúsič s čistým mesačným zárobkom v priemere 600,00 Eur. Predtým bol zamestnaný u svojho otca v stavebnej firme, kde pracoval na základe dohody o pracovnej činnosti ako šofér so zárobkom 400,00 Eur mesačne. V roku 2013 pracoval v spoločnosti Kia Motors Slovakia ako operátor výroby, tam pracoval dva roky so zárobkom 550,00 Eur mesačne. V čase, kedy bol otec vzatý do väzby vo februári 2015, pracovný pomer v spoločnosti INA Kysuce trval. Po prepustení z výkonu trestu sa otec zaevidoval na úrade práce dňa 19.02.2016, kde je evidovaný doteraz, nepoberá podporu v nezamestnanosti, ani žiadne dávky. Inú vyživovaciu povinnosť nemá, jeho zdravotný stav je dobrý, príležitostne užíva lieky proti bolesti kĺbov, užíva lieky na rozšírenie ciev, za lieky dopláca 4,00 Eurá mesačne. Zmenenú pracovnú schopnosť nemá, je vyučený stolár a v tejto oblasti nikdy nepracoval. Prácu si aktívne hľadá, spolupracuje s úradom práce, doteraz mu nebola ponúknutá žiadna práca. Na výške výživného pre maloleté dieťa sa rodičia nedohodli, matka navrhovala určiť výživné minimálne v sume 150,00 Eur mesačne. Okresný súd zdôraznil, že otec sa vo výkone trestu odňatia slobody ocitol výlučne vlastným zaviniením, pretože páchal úmyselnú trestnú činnosť. Takéto správanie vo svojej podstate nie je ničím iným, ako vzdaním sa možnosti pracovať. V nadväznosti na uvedené súd konštatoval, že v danom prípade je potrebné aplikovať princíp potenciality povinnej osoby, pretože je neprípustné, aby nezodpovedný prístup otca išiel na úkor zákonnej vyživovacej povinnosti k maloletému dieťaťu. Okresný súd vychádzal teda z príjmu, ktorý by reálne mohol otec dieťaťa dosahovať pri existencii objektívne preukázaných skutočností (vek, zdravotný stav, schopnosti, prax, dopyt na trhu práce, v minulosti dosahovaný príjem), a preto ustálil príjem otca na približne 650,00 až 700,00 Eur mesačne. Po zhodnotení všetkých zistených skutočností súd dospel k záveru, že zákonným kritériám pre určenie výšky výživného pre maloleté dieťa zodpovedá suma 135,00 Eur mesačne, ktorú uložil platiť otcovi maloletého dieťaťa odo dňa právoplatnosti rozhodnutia. Obaja rodičia navrhli upraviť styk otca s maloletým dieťaťom v rozsahu, ako bol uvedený vo výroku rozhodnutia, pretože takto upravený styk vyhovuje obidvom rodičom, ale najmä maloletému a nebude príčinou prípadnej destabilizácie pomerov dieťaťa.

4. Keďže súd nezistil osobitné okolnosti prípadu, rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania podľa § 144 O.s.p.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie manžel, t.j. otec maloletého dieťaťa, a to proti časti výroku III. rozsudku okresného súdu o uložení povinnosti otca platiť na výživu maloletého S. sumou 135,00 Eur mesačne. Nesúhlasil s výškou súdom určeného výživného, pričom zdôraznil, že súd sa nezaoberal reálnou možnosťou otca plniť si vyživovaciu povinnosť. Dal do pozornosti, že v súčasnej dobe je plne odkázaný na podporu a pomoc zo strany svojich rodičov, ktorí mu poskytujú jednak bývanie, stravu, hradia ostatné osobné výdavky a zároveň hradia dlhy, ktoré mu vznikli v minulosti. Po prepustení z výkonu trestu snaží sa zaradiť do spoločnosti a napraviť svoje chyby a nerozvážne konanie z minulosti, ktoré bolo ovplyvnené jeho závislosťou. Protitoxikomanické ochranné liečenie ústavnou formou mu bolo zmenené na ambulantné liečenie, dodržiava prísny abstinčný režim a aktívne sa snaží nájsť si zamestnanie, avšak doposiaľ bezúspešne, čo potvrdil v prílohe odvolania potvrdeniami o hľadaní si zamestnania. Poukázal aj na tú skutočnosť, že v prípade, že mu bude uložená povinnosť platiť výživné vo výške 135,00 Eur mesačne, túto sumu nebude môcť reálne splniť a následne neplnenie si vyživovacej povinnosti môže mať pre neho nepriaznivé trestno-právne následky. Na základe uvedených skutočností žiadal rozsudok okresného súdu v časti výroku o výživnom pre maloleté dieťa zmeniť a uložiť mu povinnosť platiť výživné vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené, nepľnoleté dieťa s tým, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

6. Manželka, t.j. matka maloletého dieťaťa vo vyjadrení k podanému odvolaniu žiadala rozsudok okresného súdu v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Čo sa týka výšky výživného, pobyt manžela, t.j. otca, vo výkone trestu a jeho dôsledky nemôžu byť ani sekundárne na ujmu maloletému dieťaťu pri určovaní výšky výživného. Otec si svoje odsúdenie zaviniť sám svojím úmyselným protiprávnym konaním, keď deklarované dlhy pochádzajú výlučne, resp. v dôsledku spáchania trestnej činnosti (náhrada škody spôsobená trestným činom). Otec je zdravý a nemá žiadne pracovné obmedzenia a tieto navyš ani nepreukázal.

7. Kolízny opatrovník maloletého dieťaťa vo vyjadrení k podanému odvolaniu sa obmedzil len na súhlas s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania.

8. Vyjadrenie matky k podanému odvolaniu bolo doručené otcovi dňa 01.08.2016, na ktoré do rozhodnutia odvolacieho súdu písomne nereagoval.

9. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 65 CMP, pričom nie je viazaný odvolacími dôvodmi v zmysle § 66 CMP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP vo výrokoch II., III., IV. a V. potvrdil.

10. Vzhľadom na to, že vec bola predložená krajskému súdu na rozhodnutie za účinnosti nových procesných kódexov (zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, zákon č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok) odvolací súd bol povinný pri svojom postupe aplikovať novú právnu úpravu (§ 470 ods. 1 CSP a § 395 ods. 1 CMP) s tým, že účinky procesných úkonov súdu prvej inštancie ostali zachované (§ 470 ods. 2 CSP a § 395 ods. 2 CMP). Zároveň v ďalšej časti odôvodnenia krajský súd prispôbil terminológiu novej úpravy, ktorá reguluje konania v niektorých rodinno-právnych veciach (druhá časť CMP).

11. Výroky II. a IV. rozsudku okresného súdu účastníci nenapadli odvolaním, odvolaním bol napadnutý výrok III. rozsudku. Odvolací súd však preskúmal rozsudok okresného súdu s prihliadnutím na ust. § 65 a § 66 CMP a dospel k záveru, že okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, pre rozhodnutie o úprave pomerov manželov k ich maloletému dieťaťu na čas po rozvoде, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. účinné v čase rozhodnutia okresného súdu (aktuálne sú kritériá odôvodnenia rozsudku predmetom úpravy § 220 až 222 CSP). Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

12. V nadväznosti na dôvody odvolania otca proti výroku III. rozsudku odvolací súd naviac dodáva, že súd prvej inštancie pri zisťovaní skutočného stavu a určení výživného dôsledne vychádzal z ust. § 62 ods. 1, 2, 3, 4 a 5 v spojení s § 75 ods. 1 Zákona o rodine citovaných v napadnutom rozhodnutí. Vyživovacia povinnosť rodičov k maloletým deťom trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov (§ 62 ods. 1 a 2 Zákona o rodine). Každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného predpisu (§ 62 ods. 3 Zákona o rodine). Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť (§ 62 ods. 5 Zákona o rodine). Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprímerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie (§ 75 ods. 1 veta druhá Zákona o rodine).

13. Pri posudzovaní potenciality príjmov povinného rodiča (v prejednávanej veci otca) musí súd postupovať veľmi prísne a zhodnotiť všetky relevantné skutočnosti, ktoré sa v konaní preukážu. Snaha povinného znížiť vyživovaciu povinnosť na najmenšiu možnú mieru je zo zákona eliminovaná tým, že sa pri určovaní výšky vyživovacej povinnosti (akejkoľvek) neprihliada len na jeho skutočné príjmy, ktoré v čase vyhlásenia rozhodnutia dosahuje, ale vychádza sa z jeho potencionálnych príjmov, teda príjmov, ktoré by mal, resp. mohol dosahovať pri existencii objektívne preukázaných skutočností (vek, stupeň dosiahnutého vzdelania a jeho zameranie, zdravotný stav, schopnosti, prax, dopyt na trhu práce a podobne).

14. Z dokazovania vykonaného okresným súdom vyplýva, že otec je zdravý, v produktívnom veku, je vyučený stolár. V minulosti pracoval v rôznych pracovných pozíciách, ako operátor výroby, šofér, brúsič, a teda v záujme zabezpečenia výživy svojho maloletého dieťaťa je v jeho schopnostiach a možnostiach nájsť si zamestnanie (t.j. pracovný pomer založený pracovnou zmluvou, prípadne na základe dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru - brigáda a podobne), z ktorého by mal dostačujúci príjem. Z hľadiska právneho rozmeru posudzovanej veci krajský súd sa stotožnil s úvahami okresného súdu pri hodnotení zistených skutočností, ako aj s jeho závermi. Tak, ako správne konštatoval okresný súd, povinný rodič svojím úmyselným konaním privodil stav, kvôli ktorému bol odsúdený na trest odňatia slobody, čo viedlo aj k strate zamestnania a k ďalším následným problémom pri uplatnení sa na trhu práce, a preto nemožno túto skutočnosť vykladať na ťarchu maloletého dieťaťa, ktoré má podľa článku 32 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd základné právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Vzhľadom na charakter trestnej činnosti otca nebolo možné v rámci odvolacieho konania pristúpiť k úprave výšky výživného, a to z dôvodu zachovania princípu priority povinnosti rodiča vyživovať svoje deti. Matka maloletého dieťaťa pracuje a zo svojho príjmu musí zabezpečovať celkové potreby maloletého S. (bývanie, strava, ošatenie, celkové životné potreby). Maloletý je vo veku, kedy nástup do základnej školy bude predstavovať ďalšie výdavky a bude potrebné zabezpečiť dostatok prostriedkov na rozvíjanie jeho osobnosti, čo je samozrejme finančne náročné. Keďže výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov, bude potrebné, aby otec zabezpečil dostatok finančných prostriedkov na plnenie si zákonnej vyživovacej povinnosti vo výške tak, ako ju určil okresný súd.

15. Krajský súd mal za to, že rozsudok okresného súdu vo výrokoch o úprave pomerov manželov k ich maloletému dieťaťu zodpovedá zákonným kritériám vymedzeným Zákom o rodine, určené výživné zodpovedá odôvodneným potrebám maloletého dieťaťa, ako aj potencionálnym schopnostiam povinného rodiča, a preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

16. V časti nenapadnutej odvolaním (výrok I.) zostal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

17. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd v súlade s ust. § 396 ods. 1 CSP a § 52 CMP.

18. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania. (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné

uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolania vo veciach, v ktorých možno začať konanie aj bez návrhu. (§ 77 CMP)

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti / Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).

Ak sa jedná o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na výkon rozhodnutia vo veciach maloletých podľa § 370 a nasl. CMP.